

Virkeligheden har erkendt dette, idet han har indrømmet mig, at man baade kunde og burde opstille et bestemt Forhold mellem Byrde, for saa vidt den falder paa Hartkornet, og Byrde, for saa vidt den lægges paa Bygningsafgiften. Det er allerede et meget væsentligt Skridt fremad i den Retning, som jeg har anbefalet. Derved vil imidlertid ikke blive klaret en anden Indvending, nemlig at det staa uklart, og er endnu mere uklart efter de Udtalelser, der kom fra den ærede Ordfører paa den ene Side og Ministeren paa den anden Side, hvad der er Meningen med Henvisningen til Bedrift og Folkehold. Man veed ikke ret, om det skal spille en Rolle eller ikke. Jeg raabte Hør! til den ærede Ordfører, da han udvilede, hvor vigtigt det var, at man havde søgt at indrette det saaledes, at Folkehold, som gav en stor Indtægt, ogsaa kunde rammes af Byrderne. Det er min Mening, at saaledes burde det være. Overalt indser jeg ikke — lad mig her indsthyde den Bemærkning —, hvorfor man ikke, naar man forandrer Systemet for Snekastningsbyrden fra at være en i sit Væsen oprindelig personlig Byrde til at være en reel Byrde, er gaaet den Vej at lade denne Byrde væsentlig faa den samme Karakter, som kommunale Byrder have i Almindelighed. Jeg indser ikke, hvorfor denne Byrde skal falde mere udelukkende paa Brugere af faste Ejendomme, end andre kommunale Afgifter, hvorfor de store Formuer, som mulig ere til Stede i en Kommune, men som ikke bruge fast Ejendom, mere skulle være fri for denne Snekastningsbyrde end for andre kommunale Byrder. Dersom der i en Kommune bor tilleje en meget velhavende Mand, som maasse har et stort Folkehold, men som intet Hartkorn har, og hvor den Bygning, som han bor til Leje i, ikke er sat i nogen høj Bygningsafgift, hvorfor skal denne Mand saa være helt fri? Dersom man holder sig til Ordstillingen i § 5, saa staa der: „Brugerne af de faste Ejendomme i en Sognkommune“; men det er han ikke, han har kun nogle enkelte Værelser i en Bygning, hvoraf forøvrigt maasse $\frac{9}{10}$ bruges af en anden Mand. Men hvis man nu siger, at det er Brugeren af den faste Ejendom, den, der bruger Tingene, som skal bære Skatten, saa spørger jeg, hvad Billighed og Retfærdighed er der i, at denne Mand kun skal sættes i denne specielle Art af Kommuneskat efter den Del af Bygningsafgiften, der falder paa de Værelser, han bruger, uden alt Hensyn til den store Indtægt, han har, og de mange Folk, han holder, og som jo i det hele taget har Gavn og Glæde af

Vejene, navnlig af, at de blive befrieede for Sneen, saa at de kunne komme frem? Mig forekommer det altsaa, at dette Princip at lægge en Del af Snekastningsbyrden som en Behæftelse over paa Ejendommen, naar den kommer flere Brugere til Laft vil ikke være heldig. Det var bedre at bringe den ind under nye Regler, mere svarende til de almindelige Regler for den kommunale Beskatning. Jeg indrømmer imidlertid, at Sagen stiller sig noget anderledes, dersom man tager Hensyn til Bedriften og Folkeholdet bort; men er det Meningen, at det skal være Alvor, at det skal staa der, saa siger jeg, og jeg finder Bekræftelse derpaa i denne Diskussion, at det ikke vil være rigtigt, at det vil være usforvarligt, ikke nærmere i Loven at antyde, i hvilket Forhold og efter hvilke Regler der skal tages Hensyn til Bedriften og Folkeholdet. Saa kan man efter min Formening ikke blive staaende ved at sige, at Bygnings-Assuranceværdien stilles i det og det Forhold til Hartkornet. Jeg tror, man gik Bygningerne for nær, naar man opstillede det Forhold, som blev antydet af den ærede Minister. Jeg tror ikke, man kan blive staaende derved; man maa saa faa Udtryk for, i hvilket Forhold Bedriften skal staa til Hartkornet og Assuranceværdien. Jeg indrømmer, at det er meget vanskeligt; men vil man gaa dertil, maa man se, efter hvilke Regler det kan ske. Nogle Steder vil det slet ingen Betydning have; andre Steder vil man være ganske paa det Rene med, hvilken Betydning det vil have. Sagen vilde da staa klarere end nu. Naar galt skulde være, maatte en Stofjurist som jeg snarere finde det rigtigt, at man strøg „Bedrift og Folkehold“. Hvis man gjorde det og indlæste det Forhold, som den højtærede Minister har antydet, mellem Bygningsværdi og Hartkorn, var man klar paa det hele, saa havde man den Klarhed, jeg nu savner. Den meget ærede Ordfører kom paa en Maade med en for Resten mild Bebrejdelse mod mig for, at jeg ikke havde stillet Endringsforslag. Jeg tror, jeg anførte tilstrækkeligt til at undskylde, at jeg ikke havde gjort det. Det var selvfølgelig ikke min Mening at antyde noget om, at de 3 Dage, der vare hengaaede siden Udvalgets Betænkning var afgivet, skulde være for kort Tid i og for sig, men jeg tillod mig kun at sige, at for mig havde det været for kort Tid, saa meget mere som jeg, efter hvad der deraf nu en Gang staaer til min Raadighed og efter hvad jeg iøvrigt har at varetage, ikke havde været i Stand til at faa udarbejdet et Endringsforslag, som kunde siges at være fyldestgørende. Jeg